

không biết tôi có được cái vinh hạnh mời cô ra
biển chơi thuyền không ?

— Tôi thích bơi thuyền lắm. Chủ nhật nào
tôi cũng lái xe lên Tagaytay.

— Chà, bãi biển Tagaytay thơ mộng ghê ! Gã
đàn ông nào được cô yêu là tốt số nhất thế giới.
À quên, xin lỗi cô, cô lập gia đình chưa ?

Rósita cười ròn tan :

— Chưa.

Nàng giơ bàn tay lên :

— Ông coi tay tôi, đã có cái nhẫn cưới nào
đâu.

Hai người đến trước cửa phòng Cáclốt. Phòng
này không khóa, Văn Bình ấy nhẹ là bước vào
được bên trong. Máy điều hòa khí hậu chạy dề dề.
Đèn tắt hết, song dưới ánh trăng thượng tuần
chiếu qua cửa kính, Văn Bình nhận ra vị trí của
đồ đạc trong phòng.

Quên băng Cáclốt nằm cứng đờ trên giường,
Văn Bình nẩy ra ý muốn ôm ghi Rósita vào lòng.
Rósita đặt tay vào núm bật đèn.

Từ góc phòng vang lên tiếng nói nho nhỏ :

— Giơ tay lên Z-28

o-o-o-o-o

V

Một cuộc đuổi bắt

o-o-o-o-o

Gặp biển là thương nên Văn Bình không
luống cuống. Rósita tái mặt nhìn chàng. Chưa
chịu giơ tay, chàng đợi luồng mắt sang quắc vào
góc phòng. Tiếng hăm dọa lại tiếp :

— Z.28! Còn đợi gì mà chưa đầu hàng !

Bỗng Văn Bình phá lên cười sảng sặc.

— Đồ quý. Làm người ta hết hồn.

Chàng nói bằng tiếng Việt nên Rósita không
hiều. Từ trong bóng tối mờ mờ nao ra một người
cao và gầy : Lê Diệp. Tuy Lê Diệp bịt miệng bằng
mũ soa cho khác tiếng, Văn Bình vẫn nhận ra
Ngoảnh nhìn Rósita nép bên, tay giơ lên khỏi đầu,
Văn Bình nói, giọng vui vẻ :

— Có bỏ tay xuống đi. Người quen cả ấy mà.

Nàng thở dài đánh sượt :

— Lay Chúa ! Cứ tưởng bon Huk.

Hầu hết người Pai đều theo đạo Thiên chúa.
Trong giây phút căng thẳng này, nghe có gái
ngoan đạo nhắc đến Thượng đế, Văn Bình cảm

thấy mình quá nhỏ bé và tầm thường trước vũ trụ bao la. Rôsitá định vịn đèn song Lê Diệp gạt đi:

— Đứng.

Văn Bình hỏi nhanh:

— Họ đang rình à?

Lê Diệp đáp:

— Phải. Họ đang lần quất trong vườn.

Văn Bình đặt tay lên vai bạn, trong cử chỉ thân mật:

— Họ có mặt trong bệnh viện lâu chưa?

— Họ đến sau tôi. Chờ trong khách sạn không thấy anh về, sợ anh kẹt trong bệnh viện nên hồi 11 giờ, tôi lên vào đây. Tôi núp sau anh mà anh không biết. May qua, nếu đời có Rôsitá đổi gác thì lỡ hết.

— Họ đã vào phòng Cáclốt rồi ư?

— Rồi. Nhưng họ vào làm căn phòng ở giữa hành lang.

Rôsitá buột miệng:

— Lay Chúa! Suýt nữa.

Lê Diệp nói:

— Tôi cũng cho đó là may mắn vô cùng. Giả sử hồi chiều không đổi phòng thì kế hoạch hành động của ta hỏng bét.

Văn Bình sốt ruột:

— Mấy giờ họ tới phòng Cáclốt?

— Sau tôi 5 phút. Hai đứa cả thấy. Tưởng Cáclốt còn nằm phòng cũ nên chúng vào đây. Chúng mở cửa sổ trèo vào. Tôi đứng dưới gốc cây thấy rõ mồn một. Một đứa vào trong, hai

phút sau, hẳn trèo ra, khép cửa lại như trước. Rồi cả hai kéo nhau đi mất. Đùng 11 rưỡi, chúng quay lại, bẻ Cáclốt, à quên, bệnh nhân mà chúng làm là Cáclốt, ra vườn.

Rôsitá ngắt lời:

— Sao anh không rượt theo?

Lê Diệp cười nửa miệng:

— Rượt theo làm gì, vô ích. Nội đêm nay, chúng phải quay lại, sau khi nhận ra bệnh nhân phòng giữa không phải Cáclốt. Vì thế, có định vịn đèn tôi đã ngăn cản. Cửa kính trong suốt thế này, đứng xa nửa cây số cũng nhìn rõ người trong phòng.

Văn Bình hỏi:

— Liệu chúng có thấy tôi đứng với cô Rôsitá trong phòng trực không?

Lê Diệp đáp:

— Tôi tin là không. Khi ấy, tôi đi một vòng quanh bệnh viện, không thấy gì khả nghi. Lần sau anh nên nói chuyện phiến phiến một chút...

Rồi quay sang Rôsitá:

— Xin lỗi cô, chúng tôi là bạn thân. Anh bạn của tôi có thói xấu không thể chữa được là la cà với phụ nữ, nhất là phụ nữ đẹp như cô.

Rôsitá nói:

— Đó không phải là thói xấu.

Văn Bình dí ngón tay vào mũi Lê Diệp:

— Thấy chưa?

Lê Diệp nghiêng mình chào:

— Anh tài thật. Nào, anh đã buồn ngủ chưa?

Vô tình Văn Bình đáp :

— Thức trắng suốt một tuần rồi, sao lại không buồn ngủ. Bây giờ được chợp mắt một lát thì sướng nhất.

Lê Diệp chỉ xác Cáclốt trên giường :

— Mời anh lên nằm.

Văn Bình tiến lại sát giường. Trên chiếc giường vừa đủ một người nằm, Cáclốt được chòm mền dạ kín mít, mặt phủ mảnh vải trắng toát. Chàng kéo chăn xuống, đặt tay lên da Cáclốt.

Một hơi lạnh dị thường từ xác chết bốc ra, thấm vào tay chàng. Chàng rùng mình, ớn rét, tuy trong đời hồ hải chàng đã quen với cảnh chết chóc, ở đêm một mình với thầy ma trong phòng tối. Xuyên qua màn tối lập lòe, chàng thấy rõ cặp mắt xanh biếc của Cáclốt. Sau cuộc giải phẫu, hẳn được khiêng về phòng, y sĩ không kịp vuốt mắt. Cặp mắt mở thao lác, ủa gã giao liên R.U. như hai chấm lán tinh dát dờ ngoài bãi tha ma, dù làm người yếu bóng vía sờn tóc gáy.

Văn Bình đẩy mặt xác chết lại, miệng nói :

— Hoài của, Cáclốt đi có một mình. Hẳn mang vợ theo thì tôi đỡ khổ biết bao !

Không kịp suy nghĩ, Rósita ngáy thơ hỏi :

— Tại sao ?

Văn Bình cười :

— Vì như thế, cô phải đóng giả làm vợ Cáclốt. Có cô trong phòng này vui hơn.

Rósita lặng thinh. Trời tối nên chàng không thấy mặt nàng đỏ ửng.

Lê Diệp bẽ xác chết, đặt xuống đất, rồi hỏi Rósita :

— Có dính mạng hần đi đâu ?

Nàng rút trong túi vải đeo bên mình ra một cái chai đựng đầy nước đặc sệt :

— Anh yên tâm. Chỉ trong 10 phút hần sẽ tan thành nước. Bây giờ phiền anh bồng vào phòng tắm.

Lê Diệp nâng xác chết lên vai. Tay chân xác chết đã cứng ngắc, toàn thân nặng dội lên. Chàng có cảm giác cồng trên lưng một bì cát lớn. Văn Bình mở cửa phòng tắm. Lê Diệp bỏ Cáclốt vào bồn, còn Rósita mở nút chai, dốc hóa chất vào thi thể. Vừa đổ, nàng vừa giải thích :

— Thuốc này mạnh lắm, xương cũng tan hết.

Văn Bình cười thầm không nói. Dùng cường toan cực mạnh để biến xương thịt người chết thành nước là chuyện thường trong nghề gián điệp. Có lẽ Rósita biết chàng không lạ gì cường toan, song cứ giải thích, vì muốn gợi chuyện cho bầu không khí dờ tẻ ngắt.

Văn Bình đứng sát Rósita, mái tóc tha thướt của nàng gãi vào ma chàng. Nếu không có Lê Diệp, chàng đã ôm ghì lấy nàng, đặt bừa lên môi một cái hôn nồng bỏng.

Mùi hôi khét của thịt rữa xông lên làm chàng tỉnh mộng. Nước cường toan róc xèo xèo trong bồn tắm. Trong bóng tối, chàng cầm lấy bàn tay búp măng của Rósita. Nàng dễ yên như thế rất lâu.

Bồng Lê Diệp hỏi :

— Có sửa soạn bông băng chưa ?

Văn Bình ngơ ngác :

— Anh định băng mặt tôi lại ư ?

— Cứu sao ? Không lẽ hồi sáng mặt hần bị cháy xém mà đến đêm không còn vết thương nào nữa.

Văn Bình thở dài, trèo lên giường. Chàng ngoan ngoãn nằm thẳng cho Rósita cuộn băng vào tay và mặt. Lê Diệp pha trò :

— Họ tháo bông băng để nhìn mặt thai chết.

Văn Bình chép miệng :

— Tôi sẽ khai với họ là cô Rósita sui tôi đội lối Cáclốt.

Rósita tát nhẹ vào má chàng :

— Bậy nào.

Nàng kéo mền dạ lên tận cổ cho chàng. Lê Diệp nói :

— Chúng tôi ra đây.

Văn Bình níu vạt bờ lu của Rósita :

— À, tôi có chuyện cần nói với cô.

Còn lại trong phòng với cô y tá trẻ đẹp, Văn Bình vui như hội. Mùi da thịt thơm tho của nàng tỏa ra khắp nơi, gây cho chàng một cảm giác lâng lâng kỳ ảo. Chàng đánh bạo ngồi nhồm đậy, vòng tay quanh cái eo nhỏ xíu và tròn trĩnh của nàng.

Như bị thôi miên, nàng nép mình vào ngực chàng một cách tổng phục. Văn Bình ngó trán trán vào mắt nàng, rồi kéo miệng nàng vào sát miệng chàng. Cái hôn đầu tiên làm thân thể nàng run

lầy bầy rồi mềm ra. Chàng nói như trong cơn mơ :

— Em đẹp lắm.

Nàng hôn phớt vào trán chàng :

— Anh cũng thế.

Cô y tá da tình rón rén ra ngoài. Đèn hành lang đã tắt, trừ ngọn đèn tù mù ở cuối. Văn Bình duỗi chân tay cho đỡ mỏi. Nhiều lần, chàng đã đội lốt người khác, chờ địch mang đi, tuy nhiên lần này chàng bỗng cảm thấy lo ngại.

Một đêm kia, ở Ba linh, trong hàng ngũ OSS, chàng đã núp trong quan tài chừa xác chết. Một nhân vật tên tuổi thiệt mạng trong một tai nạn xe hơi, thân quyến được nhà đương cuộc Đông Đức cho phép mang về phía đông mai táng. Văn Bình được lệnh thay thế cho xác chết trên đường sang bên kia bức màn sắt.

Đêm ấy, trời cũng sáng trắng sương lạnh lẽo và âm ười như đêm nay. Theo kế hoạch, chàng sẽ chui vào hòm, sau khi linh cữu được chuyển ra khỏi nhà xác. Kế hoạch bị thay đổi vào giờ chót, chàng phải nằm chung với người chết trong quan tài chật hẹp, và chàng suyt chết ngạt sau nửa ngày vận chuyển. Tuy nhiên, chàng không than phiền vì người áp tải quan tài là một thiếu nữ tuyệt đẹp. Vẻ đẹp tươi trẻ của nàng hao hao như của Rósita. Lần này, Rósita đã yêu cầu chàng nằm trên giường người chết. Chàng không phải công lưng, bó gối trong áo quan, song mũi tuy khét nồng nặc, và mùi tử khí làm chàng khó thở.

Nếu Rôsitá không hôn chàng một cách dấm đuối, có lẽ chàng đã tung mền, chạy ra vườn để thở khí trời trong sạch.

Bên ngoài, mặt trăng đã xuống chênh chếch ở chân trời. Một thứ ánh sáng màu sữa loãng xuyên qua cửa vào phòng Văn Bình. Mệt quá, chàng ngủ thiếp đi.

Một tiếng động khác thường làm chàng thức giấc. Suốt ngay hò hẹn ở Bagbió, tiếp sau một tuần lễ không ngủ, lẽ ra phải bắt đại bác bên tai chàng mới mở được mắt. Song chàng lại tỉnh táo hơn khi nào hết. Như con thú trong rừng sâu, chàng có giác quan thứ sáu vô cùng tinh tế, đang ngủ bị đánh lên cũng biết.

Văn Bình hé mắt nhìn ra vườn. Dưới ánh trăng suông thượng tuần, bệnh viện Trung ương chìm vào màu trắng tẻ ngắt và âm đạm. Chàng thấy rõ những cành cây nhỏ lung lay. Chắc gió biển đang thổi vào rất mạnh. Tiếng động kỳ dị từ hành lang vọng vào. Có lẽ là tiếng chân người, một đang cúi hùi mở cửa, một đi đi, lại lại, giầy để kẹp gây ra tiếng lệt sệt nhẹ nhàng.

Ổ khóa tại bệnh viện chỉ là vật tượng trưng nên một phút sau, cánh cửa được mở ra. Văn Bình mỉm cười : kẻ gian chưa là điệp viên lão luyện. Dưới bàn tay khéo léo của chàng, cánh cửa này phải mở ra trong vòng 10 giây đồng hồ, không cần chia khóa.

Một cái đầu thò vào trước để xem động tĩnh, rồi một người đàn ông cao lớn ron rén đặt chân

lên tấm thảm. Hẳn đứng lách sang bên, cho tay vào túi rút khẩu súng lục lắp ống hãm thanh dài ngoằng. Tèn thứ hai bước vào, đoạn khép cửa lại.

Hai người thì thảo với nhau bằng tiếng Anh. Thường dân Phi dùng thổ âm tagalog, nhưng tại thành phố và trong giới trí thức, người ta hay dùng Anh ngữ.

— Đứng hẳn không ?

— Đứng hay sai, mình biết sao được. Phòng này là của hẳn. Không phải hẳn thì còn ai vào đấy.

— Lúc nãy, ở phòng số 4, anh cũng nói thế. Hóa ra người khác. May biết kịp chứ không đã hỏng hết.

Đây là bọn mà Lê Diệp gặp hồi nãy. Về tới sào huyệt, lục túi bệnh nhân xem giấy tờ căn cước, và đọc miếng giấy chữ nhật ghi tên bệnh nhân găm trên ngực, họ mới biết lầm. Tên cao lớn nói :

— Tội quá, không nhìn rõ mặt hẳn. Bật đèn được không ?

Tên kia gạt phắt :

— Không được.

Văn Bình nghe tiếng suyt.

— Nhẹ tay một chút. Hình như hẳn tỉnh rồi.

Một tiếng cười the the :

— Đờ nhạt như cây ! Súng nỏ bên tai vị tất đã dậy, nữa là... Trước khi đi ngủ, hẳn đã được tiêm một phin.

— Ủ nhỉ, suyt nữa tao quên.

Suýt nữa chàng cũng bật cười. Chàng bắt giặc nhớ lại mẩu chuyện tiểu lâm có thật mà Nguyễn Hương kể cho chàng nghe. Ở quê nàng, có một gã chuyên nghề đào trồng, khoét vách. Nghề thuật ăn trộm của hắn đã lên tới mức đàn anh, nhiều người nghi hắn là thủ phạm song không cách nào bắt được quả tang. Tuy nhiên, gã dạo tặc lành nghề lại có chứng bệnh bất lợi : bệnh hen. Nhiều đêm mất hai ba giờ đồng hồ dao ngạch, mới bò được vào nhà, chưa kịp mở tủ thì cơn hen quái ác nổi lên. Hắn ôm ngực ho rũ rượi, rồi chạy bán sống bán chết. Một đêm kia, chứng hen làm hắn mất mạng.

Hai gã vào phòng chàng đêm nay gần giống tên ăn trộm bị hen trong câu chuyện trào phúng của Nguyễn Hương. Chúng lên vào bệnh viện, bắt cóc Cáclốt, một nhân viên quan trọng, mà lại kể cả bản tán, chưa chịu hành động. Tuy chúng thi thảo, ai đứng ngoài hành lang cũng nghe rõ mồn một.

Nằm trên giường, chàng cảm thấy sốt ruột. Một viên giám thị si tình có thể tạt qua khu ngoại thương để tán gẫu với Rôsitá và sẽ bắt gặp bọn gian. Kế hoạch của chúng sẽ hỏng bét. Chàng càng sốt ruột thêm khi thấy một tên đánh diêm, châm thuốc lá. Văn Bình nuốt nước bọt. Mùi Salem thơm ngát từ từ len vào mũi chàng rồi luồn vào hai lá phổi. Mang Salem, thứ thuốc tri kỷ của chàng, đến hút vào lúc chàng thêm nhất, quả thật hai thằng phải gió này không coi Z.28 ra gì nữa !

Tên hút thuốc suýt soa :

— Thuốc Salem ngon quá, mày nhỉ ?

Tên kia chép miệng :

— Chuyên ! Salem thì nhất rồi.

Trong làng thuốc thơm, Salem là thứ thơm lâu và xa nhất. Thuận chiều gió, thì cách người hút trăm thước cũng nhận được mùi Salem độc đáo. Trong bệnh viện tĩnh mịch, hút Salem là một cách tự tổ giác mà bọn gián điệp tập sự kia không biết.

Một tên thở dài :

— Lâu quá !

Văn Bình giật mình đánh thót. Chàng chợt hiểu tại sao chúng rên raug chưa chịu bắt chàng. Thậm chí việc cần làm nhất, việc soi đèn để nhận diện chàng là Cáclốt hay không, chúng cũng không thèm lưu ý tới. Có lẽ chúng đang chờ một người nào khác. Người ấy là ai ?

Sự thật hiện ra trong óc chàng như cuốn phim quay chậm. Thảo nào ! Thảo nào chúng khệnh khàng ngoài hành lang chưa chịu vào ! Thảo nào chúng hút thuốc Salem thơm lừng khu ngoại thương, rồi bàn cãi về sự thơm ngon của loại thuốc bạc hà này nữa !

Nếu không nghe được câu buột miệng này, Văn Bình đã lầm. Hai tên gian này không phải là tay mơ. Mục đích của chúng là kéo dài thời giờ... Chắc còn một tổ chức bí mật khác định bắt Cáclốt trong đêm nay. Bọn gian cố tình hành động vụng về để đưa đối phương vào xiếc.

Lời căn dặn của ông Hoàng còn sáng sủa bên tai chàng. Phi công Vitó lái chiếc Caraven thương mãi từ Hồng Kông đến Mani. Ramiré, nhân viên uai kiểm soát, lừa cho phi cơ hạ thấp xuống để gây ra tai nạn. Ramiré phuc vụ cho đám người chống lại Cộng sản Huk. Những người này sắp tới bệnh viện bắt Caclót. Và sẽ dùng đầu nhân viên Huk.

Đầu Văn Bình nhức như búa bổ. Vốn quen hoạt động, chàng không chịu được cái cảnh nằm ép hàng giờ, tứ chi ẽ ảm. Chàng liên tưởng đến hai người sung sướng : cô y ta xinh xẻo Rosita chắc đang đóng kịch trong phòng trực, chờ bọn người bị mặt đến bắt mang đi, và Lê Diệp đang lảng vảng ngoài vườn. Cái thân hình sếu vườn này có một đặc tài không ai theo kịp. đó là thu nhỏ lại. núp gọn sau bụi cây, mắt sáng như điện xuyên qua màn tối dày đặc. Chắc Lê Diệp đang kéo cao cổ áo dưới trời gió lộng, thì thềm rửa Văn Bình khi không rước họa vào thân.

Thật vậy, ông Hoàng cho chàng toàn quyền tình đoạt, muốn dẫn vào vụ Caclót hay rút lui tùy ý. Và chàng đã khẩn cầu ông Hoàng để dợi lốt Caclót, đầu biết sẽ gặp nhiều nguy hiểm.

Một tiếng sao miệng nhỏ nhỏ làm Văn Bình tỉnh mộng. Trong bóng tối, chàng nín hơi chờ dợi. Tên hút thuốc vội rút điếu Salem cháy non nửa khỏi miệng, ném xuống đất, dí gót giày lên. Tên kia xấn lại giường, cúi xuống, nhắc bằng Văn Bình lên, mang lại góc, đặt chàng nằm dài trên

đất. Trong khi đó, tên hút thuốc lá trèo lên giường, kéo chăn dạ lên trùm kín mít.

Tiếng chân người bước nhẹ nhẹ bên ngoài. Văn Bình vẫn thờ đều đặn, tỏ vẻ ngủ say. Một người mặc đồ đen len vào. Hẩn đứng yên một phút sau cửa, như để quan sát. Văn Bình nằm trong góc tối, khuất sau tủ quần áo nên hẩn không nhìn thấy.

Bóng đen thủ trong tay phải một con dao sáng loáng. Trong tay trái là cây đèn bấm tí hon, như bút máy, loại dành riêng cho điệp viên. Sức sáng của nó có thể xuyên qua những lùm tối dày đặc. Một tia sáng xanh lè đảo đi đảo lại trên giường. Bóng đen đã thấy người nằm. Hẩn nở nụ cười đắc thắng. Cất đèn bấm, hẩn lấy trong túi ra một cái khăn nhỏ. Không cần ngửi mùi hăng hắc từ cái mùi soa toát ra, Văn Bình đã biết là thuốc mê.

Bóng đen chụp khăn thuốc mê vào mũi người nằm trên giường. Hẩn đang lom khom thì miếng dòn cực hiểm đánh bằng sống bàn tay từ dưới chém lên yết hầu quật hẩn ngã vùi xuống sàn nhà, không kịp kêu la. Tên hút thuốc Salem tung mền vùng dậy, gọi bạn :

— Santó ?

Santó tra súng vào vỏ, reo lên :

— Hoan hô, Anbinô.

Anbinô hỏi :

— Liệu bên ngoài còn ai nữa không? Không có lý nó đi một mình.

Santô cười đáp :

— Nếu có, đã nghe tiếng huýt sáo. Thôi, anh ra trước, để tôi xóc cái của nợ này ra sau.

Anbinô ghé vai đỡ kẻ bị đánh nằm sóng sượt lên, rồi nhanh nhẹn ra hành lang. Mặt trắng vừa khúat sau đám mây đen lớn. Vạn vật tối om. Một người hiện ra :

— Tôi đây, Anbinô.

Anbinô hất hàm :

— Xong chưa ?

Người kia đáp :

— Xong rồi. Chỉ có một đũa vào.

Anbinô nói, giọng bần khoản :

— Tôi không tin là có một đũa. Ít nhất là hai. Chắc chúng còn đợi ngoài đường. Anh đi trước coi chừng, đũa nào lộn xộn cứ nổ súng.

Toàn bệnh viện đã ngủ say, ánh đèn yếu ớt không đủ soi sáng khu vườn rộng bát ngát Santô đi thứ nhì. Văn Bình vắt ngang trên vai. Phải có sức mạnh phi thường, hẳn mới không xun xương sống dưới khối thịt nặng trên 70 kí của Văn Bình. Bàn chân hẳn bước thoăn thoắt, như người mang trên lưng một bị bông gòn.

Văn Bình ngạc nhiên vì không bị đánh thuốc mê. Có lẽ chúng sợ Cáclôt bấn loạn thần kinh, bất lợi cho việc thời miên sau này. Trong khoảnh khắc, cả bọn ra tới đường Herran. Anbinô du xuống đất. Santô trèo qua tường, nhanh nhẹn như vượn.

Bỗng một loạt đạn nổ rền.

Santô nằm rạp trên nệm cỏ, đề lên Văn Bình đề bảo vệ. Một loạt đạn khác đáp lại. Cuộc xung đột diễn ra trên đại lộ Herran, ngang hông bệnh viện Trung ương của thị trấn Mani. Văn Bình phỏng đoán loạt đạn thứ nhất từ đầu đường bắn tới. Chẳng không rõ là bắn cảnh cáo hay vì đứng xa bắn không trúng.

Anbinô bò trên cỏ, miệng nguyện rủa :

— Đã bảo mà... Chúng nó mai phục ở ngoài.

Santô không đáp, hích cùi tay vào ngực Anbinô, lưu ý bạn tới chiếc xe Nash đậu lù lù bên kia đường. Trong xe có hai hộ vệ viên Huk. Toàn là tay súng cừ khôi nên vừa nghe nổ, tiếng tiêu liên ròn rã đã đáp lễ. Từ bên kia đường vọng sang tiếng kêu.

— Anbinô ? Hề gì không ?

Anbinô đáp to :

— Không.

Vẫn tiếng hồi nãy :

— Đợi một phút, chúng tôi trở đầu xe.

Một vùng lửa màu da cam lóe lên ở góc đường. Bên Anbinô bắn trả dữ dội. Đại lộ Herran vang dậy như pháo giao thừa ở Sài Gòn. Dân bụng xuống cỏ, Văn Bình phát ra tiếng rên. Santô hỏi :

— Cáclôt, anh tỉnh rồi ư ? Chúng tôi đến cứu anh đây.

Chàng ớn lạnh khắp châu thân. Đường như bọn Huk đã biết mặt Cáclôt. Chẳng nói thành, không đáp. Đành liêu, đến nước này muốn lùi lại cũng không kịp. Bỗng nhiên, chàng muốn công

an Phi đến giải thoát cho chàng. Lẽ nào công an hải cảng đóng gần dương Herran không nghe tiếng tiêu liên nổ chát chúa? Có thể ông Hoàng đã yêu cầu công an Phi giá ngậy, giả điếc, mặc cho bọn Huk hoành hành. Lại còn Rô-sita và Lê Diệp! Tại sao họ án binh bất động, bỏ mặc chàng trên đường Herran giữa những lần đạn ác liệt?

Chiếc xe sơn đen dậu sát vỉa hè. Cửa sau mở ra, Văn Bình được an vào trong. Tài xế lái vun vút ra đại lộ Đu-uy (1) dọc bờ biển. Văn Bình nghe máy xe hơi rú lên phía sau. Đối phương đã rượt theo. Cuộc đuổi bắt trong thị trấn Mani ban đêm diễn ra ghê rợn, không khác trên màn ảnh.

Tài xế xe Nash phóng thật mạnh, chiếc xe kêu ken két, đoạn lao vào một con đường hẻm: đường San-Lui (2). Ngồi trên băng sau, Văn Bình dựa vào Anbinô. Chàng rên lên:

— Trời ơi, đau quá!

Anbinô, giọng ân cần:

— Đau lắm à? Ráng thêm mấy phút nữa.

Từ xe sau, phát ra tiếng súng ròn rã. Anbinô đập vỡ kính sau, hươi họng súng tiêu liên, nhằm vào chiếc xe Hoa kỳ đồ sộ đang bám riết Tacata... tacata... Văn Bình nghe Santô hỏi Anbinô:

— Bọn chúng bắn rất quá. Cảnh sát phải không?

Vừa bần, Anbinô vừa thét lớn để át tiếng nổ:

(1). *Dewey Boulevard.*

(2). *San Luis.*

— Không phải lính. Nếu là cảnh sát, họ đã chặn đường.

— Vậy chúng là ai?

— Tôi cũng chẳng biết.

Santô buong thông:

— Lạ nhỉ!

Hai xe đã đuổi nhau vào trung tâm thành phố. Trời khuya, đường sá vắng ngắt, tài xế xả hết tốc độ. Kể bị đánh ngất trong bệnh viện đã tỉnh dậy. Qua bóng tối, Văn Bình thấy hần lắc đầu cho bốt choáng váng. Rồi nhanh như cắt, hần vươn tay ra, định cướp khẩu súng lục giắt ở lưng Santô. Văn Bình báo động:

— Kia, nó.

Santô phản ứng như điện xẹt. Ngón tay kẻ bắt bạnh vừa chạm thắt lưng Santô, hần đã hạ một phát atemi vào cuống họng thờ. Nạn nhân rú ăng ặc rồi lịm đi. Anbinô gắt:

— Mày giết nó, còn ai dẫn đường chỉ nẻo cho mình nữa?

Santô cũng gắt lại:

— Không hạ trước, nó đoạt được súng thì bỏ mẹ. May có Cáclốt không bọn mình mất mạng.

Một loạt đạn bay vèo tới. Tài xế rú lên, gục xuống vô lăng. Chiếc xe không người lái lờng lờng như con thú điên, phóng vào lề đường. Giây phút thập tử nhất sinh này mới phát lộ tài năng phi thường của trưởng ban an sát quân Huk. Anbinô. Hần ném khẩu tiêu liên, nhảy chồm lên phía trước, ôm cứng lấy tay lái. Chỉ chậm một phần

mười tích tắc đồng hồ là chiếc Nash hung hãn húc vào cột điện sừng sững bằng bê tông cốt sắt.

Hú vĩa! Santó gạt xác tên tài xế sang bên. Anbinô ngồi xuống băng trước, trong khi chiếc xe chạy ngoằn ngoèo trên đường. Miệng hắn ra lệnh:

— Bắn đi? Bắn nhiều nữa, kéo chết cả bây giờ!

Santó nhắm mắt khạc đạn. Chiếc xe theo sau thuộc loại Ford cũ kỹ, cũng sơn đen chùi chùi. Bọn sau chỉ cách xe Nash một trăm thước. Qua khu Pacô, hai xe tiến vào Pandacan.

Anbinô rạp mình trên vô lăng, chân đạp lút ga xăng. Qua những cửa hiềm nghèo, hắn ôm sát vĩa hè, bốn bánh xe nghiêng ken két trên đường nhựa. Càng lái nhanh, hắn càng tỉnh táo. Văn Bình thâm phục nghệ thuật lái xe của đối phương. Tuy là tay đua quốc tế, từng làm mưa làm gió trên các vòng chảo, Văn Bình cũng không phóng nhanh hơn Anbinô. Chẳng tin sớm muộn Anbinô sẽ bỏ rơi được bọn theo sau.

Chàng đoán không sai. Đến cầu Nắc pa nan (1), trên đường vào khu Săm pa lốc (2), chiếc Nash đã vượt khỏi tầm súng của đối phương. Anbinô lái xe nhanh thêm. Văn Bình bị bắt bần người vào cửa. Santó rủa một tiếng tục tĩu. Anbinô quát oang oang:

— Mẹ kiếp! Lái xe giỏi thế này mà mày còn chửi ư?

1) Nacpanan

2) Sampalog

Santó đầu diu:

— Xin lỗi. Sốc quá, chịu không nổi.

— Không nổi thì kệ mày. Xe hơi của tao không phải là dù non của đàn bà. Đương xấu như ma, mày không thấy sao?

— Thấy. Nhưng con Caclôt. Có chuyện gì thì khờ. Nhờ ra. Anbinô xi xòa:

— Ô, suýt nữa tờ quên. Câu đừng giận nhà.

Văn Bình liếc nhìn phía sau. Xe Ford đã mất hút. Chạy một quãng nữa. Anbinô lái vào một ngõ hẹp, tắt hết đèn, chờ đợi. Nghe bánh xe Ford réo vang trên đường, Anbinô cười hềnh hếch:

— Mày thấy chưa? Bọn nó theo kịp sao được. Cảnh binh Mani, với hàng chục binh bích Hạc lây tối tân, còn phải thua tao, thì bọn muỗi tép này tao đầu thêm sợ

Hắn từ xe ra khỏi ngõ hẻm, chạy lộn lại. Vượt qua công trường Avelinô, hắn phóng vun vút trên đại lộ Santa mesa rộng thênh thang. Con đường dài 4 cây số này dẫn tới thị trấn Kéxon (1), ở sát thủ đô Mani. Ra đến ngoại ô, Anbinô rẽ vào một con đường tối om. Chiếc Nash bon bon chạy vào một tòa nhà lớn, chung quanh trồng cây trái

Văn Bình đoán tòa nhà là trụ sở bí mật quan trọng của đảng Huk. Chánh phủ Phi tiêu tốn hàng triệu đồng pêsô mà chưa phăng ra đầu mối quan trọng của quân Huk ở Mani. Nhân viên tình báo, công an Phi rồi sẽ ghen tuông diêm phúc độc nhất vô nhị của Văn Bình. Không biết cuộc phiêu lưu

1) Quezon City.